

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE
Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

ADMINISTRACIÓ:

St. Bernat, 5, Pral. 2.^a
CIUTAT DE MALLORCA

Administrador: Juan Riutort.)

LA AURORA

A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-mestre Antoni Fiel Ferrer, 5.

A Palma: Llibreria d'En Guasp Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d'En Francesc Ferrer, Sta. Eularia, 25.—Llibreria de N' Ernest Frau, Brossa.—Llibreria Amengual y Muntaner.

Surt cada di-sapte per donar ventim i altres erbes a nes qui s'ho guany

Nesples a luf

I
Creencies religioses de molts de liberals i republicans:—zero

Però ¿i en tenen tammateix de creencies religioses aqueis republicans i socialistes que han esqueinat tant conta sa conversió d'En Talavera? Francament, creim que no; al manco no les han tretes a rol-lo, i sols han dit vagament que hi havia llibertat per professar tots es cultes, totes ses religions, encara que a la practica en surta nafrada sa catòlica, per exemple an es cas -Talavera. Admetre totes ses religions vol dir no voler-ne cap. Deu vol que l'adorem en esperit i veritat. Més com sa veritat no es més que una i de Deu només n'hi ha un, vet-aquí per que sa religió verdadera ha d'esser no més una i ses altres han d'esser falses. Per lo tant admetent hipòcritament es republicans i socialistes espanyols sa llibertat de cultes, de religions, se tanquen necessàriament dins aqueix cercol que los estreny fins a matar-los i del qual no'n poren sortir o han de dir que totes son bones, lo qual es un absurd o d'entre ses moltes de religions que se passegen per la terra, hem de mirar quina és sa verdadera; i, en haver-la trobada, concedir-li tots ets honors, drets i preferencies damunt ses altres; i això és lo que feu, donant mostres d'una alta intel·ligencia i noblesa de cor el Sr Talavera. Que sa religió catòlica es sa verdadera, és un fet que sols es fanatisme-rcap-clos pòt negar estupidament i lliurament.

Llibres e-hi ha a on se donen proves abastament i no afirmacions, com fan es nostres lliure-pensadors polítics. Però com molts de republicanets i socialistetxos i liberalingos espanyols no tenen creencies de cap casta perque les han perdudes, resulta que, ademés d'esser una farsants tots plegats, unes males companyies, de les quals tot homo ha de fugir come de sa pesta per sa seua ànima, són pitjors que es seuvatges. ¡Mirau! com, fent de lliure-pensadors una estona, lo enfora que som arribats! que son pitjors que seuvatges molts de liberals i republicans espanyols. Es protestants an es costat d'ells són uns santets perque al manco exigeixen sa fe en Jesucrist i una gran veneració a la Sagrada Escripura come paraula de Deu; es mahometans tenen ses seues creencies i fins i tot es seuvatges, que, sien com sien, al cap i la fi són creencies religioses. Però molts de liberals i republicans...rotjos, es qui volen governar-mos un dia ¿quines creencies tenen? Que mos mostrin una doctrina que hagin trobada més vera i una moral, més enlairada i pura que sa cristiana!

Sa qüestió política-religiosa plantejada a Espanya amb so cas Talavera, hem dit i hu repetim aqñi perque no fugi de sa memoria, que més bè que una questió d'imposició de creencies mahometanes, protestantes i fins i tot selvatges, és treure a dafora, alsant-la per amunt, sa bandera que encarna s'odi a sa religió catòlica amb so nom postís de llibertat religiosa, de pensament d'imprenta i per això ordinàriament sa derrota des republicanisme serà a Espanya sa victòria des catòlicisme, de sa religió verdadera; per això amb motiu des cas Talavera pro-

testam contra una colla de seuvatges sensa creencies, perque atacant hipòcritament ses creencies seculars de sa nostra patria, mos ofenen fonament come mallorquins i espanyols i com homos des sigle XX, d'aqueix sigle progressin, mos rebaixen. ¡Ah farsants! ¡Que vos compr qui no vos coneix! que tots per dematí que vos aixequen, sou uns balitres d'allò més embalitrat, que no valeu ses paies d'allà on jeis.

II

Dois de N'Albornoz i de Mestre Bieló.

N'Albornoz més serió que una patata recorda, com e-hu fa sempre, oportunament que En Renan deia que l'Esglesia mai per mai admetria aqueis quatre articles, aplec de tota sa lletania de llibertats modernes, que, segons ell, són a) l'existencia de sa nació come persona moral amb drets, lo mateix que amb una responsabilitat, b) participació de tots an es govern en graus diferens, c) tolerancia religiosa universal, d) llibertat ilimitada de pensament i com es natural de paraula de Prensà dins s'orde especulatiu. I tot posant cara de vaqueta, després afirma ell per compte propi i tal volta come fruit de lla-ques i madures reflexions historico-filosòfiques, pero que tenen sa desgracia de no aprofitar-li gens, de que l'Esglesia en teoria s'és negada sempre a admetre lo que anomenen llibertats modernes, i lo que és pitjor, les califica d'errors de sa societat moderna, pero que a's cap i a la fi, en venir finis finis, a la practica no ha tengut més remei que tòrser es coll i adondar-se an es lloc a on ha de viure, sometent-se a ses realitats de sa vida social contemporania. Sa lògica lliure-pensadora des nostro Albornoz de ses cols florís, mos recorda allò de

en el cielo aparecen nubarrones,
ergo, la burra tiene sebañones.

Aqueis passos de sa teoria a sa practica que donen es republicans, són admirables; ni es de les Termòpiles. Pero no mos aturem, que hi hà més virollades encara. Mos parla N'Albornoz de tolerancia religiosa. ¡Bon pontet mos toca amb això a noltros, obscurantistes, catòlics, ultra-montans! No sap aqueix senyor, que teòrica i practicamente n'hi porem donar a ell i a tots es que li venguin darrera, de llissons de tolerancia, amb una cuireta? També mos xeremietja amb lo de sa llibertat ilimitada de pensament i de Prensà. ¡Ah fiets! ¡que més valdria es vostro seió, si no l'empràsseu tan sovint diguent lliurement i amb una toixarudesa ilimitada damunt es vostros periòdics tants de dois? ¿No heu premut mai es vostro formatge per sebre que vol dir sa llibertat ilimitada de pensar? Se coneix que no, degut a s'inferioritat radical de que patiu, segons Mestre Biel Alomar, respecte de noltros clericals.

Res e-hi ha en el mon que sia lliure amb una llibertat absoluta, ilimitada, en no ser lo excèntric, monstruós, esgarrat, amb una paraula, es carabassot de molts des nostros liberals, republicans i socialistes.

Totes ses coses creades se retgeixen per unes lleis propies, de tal modo que, moventse lliurement dins es termes senyalats, a l'emes d'esser lliures, són belles, ben plantades, encativant per això es cor des qui les contemplan.

Una casa obeint a un plà, a ses lleis des bon gust, val uis per mirar; una cambra, a on taula, cadires i demés arreus están subjectes a ses lleis de s'orde, dona goig habitar-hi, però fa fàstic i gitera quant no hi reina s'orde, sino es desgavell. ¿Per ventura es còsos de cada especie de sers no tenen una forma determinada, de tal modo que una formiga mai arribará a ser tan grossa com un bou, ni un bou com un elefant? Cada cosa té ses seues lleis i es contraposar-les es una monstruositat, un desorde, que no té drets ni llibertat i nigu fins aquí les n'ha concedits més que Mestre Bieló diguent que hi ha llibertat per s'error; i això s'explica molt bé considerant que la té ilimitada, això és, per anar a sa bogeria. ¿Será mai llibertat de pensament, per dematí que s'aixequin es seus defensors, dir que un grell de taronja es més gros que sa taronja sencera o que en sa nit fa sol? Si noltros e-hu diguésem, donariem mostres ben clares de que mos hem begut es seny i que tendriem es cap a les onze. Ildò, això diuen i defensen Mestre Bieló, N'Albornoz i demés lliure-pensadors. Molt bé definia sa llibertat un escriptor antic i per més senyes pagà diguent, amb fondaria do concepte, que consistia en ser esclaus de sa llei; es definidor era En Ciceró. I un altre gran escriptor modern digué que sa llibertat era «es reinat de ses lleis justes»

Sa llibertat ilimitada no s'ha de tolerar dins una nació d'orde, i sempre es qui l'usa, el solen castigar atzibant-lo dins sa presó. Gosau messions que ni N'Albornoz ni Mestre Bieló practicamente voldrien que l'ensenyassen damunt ses seues costelles an aquesta llibertat ilimitada de pensament, que mai és teòrica, sino que sempre se sol fer practica amb actes i accions ilimitades. ¿Quin des dos voldria que qual-sevol lladre se prengués sa llibertat ilimitada de pispar-los es capell que los tapa es magatzem, sa catsa deblaiures i bajanerías que duen damunt es coll? Lo que farien sería invocar tot d'una una llei que limitàs aquella acció ilimitada, que no és més que manifestació i fruit visible d'un pensament ilimitat. ¡Vaja Sr. Albornoz i companyia! sa llibertat que esqueinau, és tan imposible com descarregar-vos una barcada-de sentit comú an es moll...dets ossos i fer-vos un nou desfrès d'hipocresia p'es vostro carnaval, amb puntes... de xigarro.

¿E-hu veis, idò, com sa llibertat de pensar es un desorde, una virollada vostra? I com l'Esglesia i es catòlicisme que tant vos fan coure ets uis i que voldrieu voure morts i enterrats precisament perque són sa llibertat verdadera i s'ànima de s'orde, de sa moralitat, d'es progrés i benestar moral i material des pobles, i per això és molt lògic que l'Esglesia mai ha volgut que passassen per ses seues duanes «allò que solem anomenar, com diu N'Albornoz, llibertats modernes i que ella califica de errors de sa societat moderna».

L'astrologia sempre ha atribuïts caràcters especials a ses persones que son nades baix d'alguna de ses constelacions, cada una de les quals té un nom diferent a fi de que ets astrònoms en puguen treure agüier en mig d'es camp immens del cel. Tot estudiant es caràcter des socialistetxos i republicaningos espanyols, avesats a fer s'onso i es cranc damunt sa Prensà radical o

dins aplecs, ¿qui posa en dupte que això mos demostra que nasqueren baix de sa constelació de l'Onsa menor o d'es Cranc? ¿Me explic, Mestre Bieló i Sr. Albornoz? I per que res manqui an aqueix raig de singlades, perque hi haga prosa i vers per acabar de clavetetar això d'es lliure-pensament en honor d'es lliure-pensador Albornoz i respectant s'armoniosa llengua d'En Cervantes que empra per escriure ses seues ximpleres, acabarem la cosa amb aqueis versos forasters, que resumeixen lo que hem dit en prosa fins aquí.

¿Qué es el libre pensamiento?

Puro viento,

¿I que canta con su lira?

la mentira.

¿I es la pasión su mentor?

Si, señor.

Pues al libre pensamiento

le condena la razón,

por no tener corazón

y por formar su elemento,

viento, mentira y pasión.

LLORENCET DE SES JOTES.

¡Gra es s'hora!

No hi ha remei, estau deixats de la mà de Deu i ¡foris!

P'es socialistes de s'Obrer parlam i sobre tot per un tal V. Torres, que s'altre dia entimà un articletxo dalt el semanari ciutadà que está per a morir.

¡Ja sabeu quin és!

Mirau que an aquestes hores, amb lo fracassat que está avui en dia (i es mal ja és veí) es sistema socialista, venim-mos aquest babaluet de Torres a cridar ¡Visca es socialisme! i això diu aquest escriptor que hu han de dir fins i tot a ses trinxeres. Seria de veure que an ets intrèpids soldadets que están consumint sa vida dins aquells paratges de mort, los anassen a l'hora d'ara ab aquests coberbos! Ja me sembla a mi que farien una cara com si los donassen una mala noticia, pero de ses mes xereques i maleides que los porrien donar.

¡Ai visca es socialisme! Pero bono, mestre Torres o lo que vos diguen, ¿que heu dormit d'una tirada desde principis d'agost de l'any 1914? ¿que no vos sou enterat que això des socialisme ja no diu piu? ¿que no sabeu que es fracàs més gros de tots quants de fracassos hi ha haguts en casi es dos anys de guerra que duim dins Europa, es estat es fracàs des socialisme?

Demanau-ho an es vostros confreres de França, què n'han fet de ses seues teoríes i prèdiques; i vos dirán que están arreconades i esboltides, perque per organisar es seus exercits i ses seues defenses, los és estat precis i urgentíssim deixarse estar de socialisme, i posarse pero a les totes en mans des qui eren estats precisament perseguits per aquells qui es deien representants lligitims des vostro sistema.

De aquí a un parel d'anys des socialisme no en parlará negú, en no esser qualque llibre per sa gent entudiosa, que a un capítulet dirá:

«Socialisme.—Això era un sistema utòpic, inventat per conseguir s'impossible igualdat humana, i que fracassá estrepitosament a mans des mateixos que 'l predicaven».

A bona hora vos ne veniu vos amb sos visques!

Está s'article d'aquest bo de Torres

que no s'havia pogut despedir de sa seua al·lota.

L'amo'n lordi se grifava com veia que per no gastar amb so venir a Ciutat per veure En Pere què feia i què no feia i demanar an es Mestre com se portava a s'escola, era estat causa de que s'al·lot, deixat tan alloure, s'era desbaratat de tant mala manera malgastant-li tants de diners i tudant-se sa seua ànima i es seu còs.

¡Pares i mares de la pagesia que enviau a vostros fills a estudiar a Ciutat o a fora-Mallorca, no aneu massa confiats! teniu-los molt d'esment, si no voleu que fassen es joc d'En Pere i vos surtin uns esgarrats i uns perduts d'allo més perdut.

LAU PEL D'OR.

L'Almoina i l'Oració

(An En M. V. Amer.)

N'és una, una verge bella,
tota perfum, blanca flor;
n'és l'altra germana d'ella,
tota bàlsam, tota cor.

Ne tenen d'àngel la cara;
les ama Deu mes que tot;
filles d'una sola mare,
com des lliris d'un sol brot.

De senzillés van compostes
i vesten blancor de neu;
de un palau molt alt són hostes,
que ilumina el llum de Deu.

L'hermosura les iguala,
sos cors son copes de mel;
l'una en terra 'ls ulls acala,
i los alsa l'altra al cel.

Totes dues reclinades,
apenes dormen de nit,
escoltant el mon callades,
per si n'ouen algún crit.

I les vel·la i las contempla
una dama ab gran amor,
d'hermosura sens exemple
rodada de resplendor.

Quant despunta l'aua clara,
quant l'aua n'ha despuntat:
—Salut, marel salut, marel
nostre mare *Caritat!*

—Filles mies! filles mies!
per los homens tots salut!
empreniu les vostres vies,
que un nou jou ja n'és vengut.

A l'home el dolor mou guerra
i me dolen los seus crits;
per això anau per la terra
a agombolà els esperits.

I aixamplant ses ales blanques
los dos àngels de consol,
com los aucells de les branques,
baixen en terra d'un vol.

Per lo camí d'un vialtge
van a cumplir lo vot seu,
parlant ab son dols llenguatge
i sols visibles de Deu.

—Germaneta, ma germana,
germaneta çon vols anar?
—Del mhnestir la campana,
vaig la campana a tocar.

Ja se moren les estrelles,
desperden-se aucells i flors,
i al Deu de les meravelles
vull elevar tots los cors.

I tu, germana, en lo poble
çque hi dirà ta veu suau?
—Parlaré a lo cor del noble,
cercant-lo dins son palau.

A comensar va lo dia
per guanyar l'home el sustent.
i pobres hi ha en la agonía
qui no tenen aliment.

Per sò m'en vaig a l'orella,
l'orella del ric altiu,
i és ma veu que l'aconsella
quant sent son cor que li diu.

«¿Veus lo goig que te rodetja,
lo pler que sempre 't segueix,
la ditxa que te festetja,
l'or qu'en tes mans resplandeix?

»No cregues que l'Etern vulla
que, ab tant, el cor tengues buit,
que un arbre de molta fulla,
no li donis flor ni fruit.

»No cregues tant t'assistesca
per que entri el vici en ton cor,
i fart de mel de la bresca,
oblits l'abella i la flor.

»Pensa que lo que te sobra,
li falta a lo teu germà;
que és la miseria del pobre
lo que Deu demés te da;

»que per cada gust que't dones,
plora cent llàgrimes ell;
que ab les pues tu'l corones
de les flors de ton remell;

»que n'és llarga s'agonía,
com los teus plaers son breus;
que sa fortuna faria
cada gust petit dels teus.

»Dona-los, doncs, lo que tires
als pobres necessitats;
floretes que sols no mires,
i jocs que tens oblidats.

»No vulles que mentres goses,
muira de fam ton veí;
que't fassa ton llit de roses
qui no'n té sols per dormí.

»Puis lo que'l ric sacrifica
mogut per la caritat,
Deu le hi torna i centuplica
quant entra en la eternitat».

I aconsellant la riquesa,
vaig inspirant sempre el bé,
per lo bé de la pobresa
i lo del qu'il bé vol fé

I tu, ma dolsa germana,
çque fas an el mon per l'hom?
—Prenc la veu de la campana
per que me senta tothom.

I anant per tot, invisible,
convertida en sò argenti,
me'n entr en lo cor sensible,
i llavor li parl així:

»Veus l'univers que't sustenta,
la vida que't dona Deu?
¿Veus lo sol que te calenta,
tot quant l'home té per seu?

»No cregues que l'Etern vulla,
puis ell te tregué a la llum,
que ton cor la te no aculla,
i sies flor sens perfum.

»No cregues que és sa semblansa,
per que li sies ingrati;
ni que culles l'esperansa
per tenir l'arbre oblidat.

»Tos ulls aixeca a l'altura,
jonolls en terra, ab fervor;
parla ab ton Deu, criatura,
que ton Deu té set d'amor.

»Ou l'ancellet que li canta,
ou lo suspir de los vents,
del bosc la música santa,
remor de fonts i torrents.

»Com ab son alé la rosa,
agrait fes-li oració,
per la corona que't posa
de rei de la creació.

»Pensa que és l'home l'imatge,
de tot lo mes noble i bell,
que té esperit i llenguatge
per poder parlar ab ell.

»Pensa que n'hi ha que l'ofenen,
essent tan bo, essent tan gran;
que no comprenen d'on venen,
que no comprenen on van.

»Que n'hi ha que sa llei flastomen,
que n'hi ha que no tenen fe,
que la superbia no domen,
desconeixent sa mercè.

»Que obliden lo sacrifici
que ha fet Deu per sa sa ut,
i exemple donen de vic
fent befa de la virtú.

»Pensa que Deu tot ho oblidà
ab un sol suspir del cor,
que sa bondat no té mida,
quant sent d'un home lo plor.

»Pensa que n'hi ha qui se feren
en guerra sancant i cruel;
que n'hi ha qui sa desesperen
desconfiant fins del cel.

»Que n'hi ha que ab sanc de llurs venes
compren la vida, mesquins;
que n'hi ha mesos en cadenes,
i estraviats p'els camins,

»pobres de tot qui s'arrufen,
viudes i òrfens sens consol,
despullats qui s'escarrufen,
sens que tenguen agombol,

»malalts qui en son mal gegueguen
esglaiats davant la mort;
i navegants qui s'aneguen,
lluny de la platge o del port,

que, esperant dels qui no's cansen,
precis al cel per lo bé seu;
hi ha difunts que no descansen
encara en la pau de Deu.

»Pensa que Ell en tot quant obra,
de bondat hi posa el do;
que una pregaria li sobra
per dar remei i perdó.

»Doncs alsa el ulls del abisme,
i encén, ànima de neu,
la llum d'amor al proïsme
la llum de l'amor a Deu.

»I recull-te solitaria,
posa foc en l'urna d'or;
fés encens de ta pregaria
i l'encenser de ton cor».

—Germaneta, germaneta,
gran Deu és qui'ns feu així!
Al poble anem via dreita,
i Deu mos do bon camí.

I surt l'aua ab llum de rosa,
i esquinsa la nit sos vels;
s'obri la ponsella closa,
i apaga el cel los estels.

El puig més alt del paratge
innunda la llum del sol,
i el campanar del vilatge
toquen campanes al vol.

Joh dels àngels santes obres!
¿Quin miracle ab ells es feu?
Sonriuen avui los pobres,
i s'umpl el temple de Deu!

JERONI ROSSELLÓ

Museu Arqueològic Diocesà

Dimegres, que feia un any de sa mort del Bisbe Campins, després de dir-li un ofici Aniverari a la Seu, se feu s'inauguració solemne des *Museu Arqueològic Diocesà* que aquell gran Bisbe fundà an el Palau mateix, si bé, amb tantes de coses com dugué sempre entre mans, Deu no li donà temps per acabar-lo.

Ja sabeu què és un *Museu*: un aplec d'objectes artístics o històrics que se guarden d'ns un edifici. *Arqueològic* vol dir *coses antigues*, d'altre temps que tenen més o manco valor p'es fets que representaven o per que servien. *Diocesà* vol dir de sa *Diòcesi*, que és aquell territori que habiten es feels que estan baix de sa jurisdicció o càrrec espiritual d'un mateix Bisbe. De manera que *Museu Arqueològic Diocesà* vol dir un aplec d'objectes artístics antics que servien a ses esglésies i demés llocs sagrats per donar culte a Deu. i que les han aplegats a un lloc mateix per conservar-los i porer estudiar materialment s'historia de l'Església, des culte catòlic, de ses costums i crencies religioses d'ets antepassats, per porer demostrar que l'Església Catòlica és estada sempre sa mateixa, ha ensenyat sempre lo mateix, no ha mudat mai en res ni per res que sia sustancial. Això ja fa veure s'importancia

grossa que tenen es *Museus Arqueològics esglesiàstics*. Per això el Bisbe Campins en volgué fundar un per sa Diòcesi de Mallorca. Lo primer de tot se necessitava un edifici convenient per posar-hi decorosament totes aquelles coses. ¿A on era tal edifici? No n'hi havia cap a Mallorca. Pensa qui pensa com s'ho faria per engarbullar-ne un, li va ocórrer que es lloc millor serien aquella partida de casulls que l'hi havia an es *carrer del Palau* dins es jardí o hort des mateix *Palau* bisbal, que ja eren molt veis i un niu de brutor. Les families que els habitaven, sensa pagar lloguer, se'n hagueren d'arribar a anar perque tot queia de vell. Com se'n foren anades, e-hi entraren es picapedrers, i de tots aquells casulls feren una partida de sales que són la nata per posar-hi un *Museu*. ¿que hi havien de posar an aqueix *Museu*? Ets objectes de culte que ja no tenien servici a ses esglésies (retaulas, altars, imatges de sants, ornamentals sagrats, etc.). A la Seu hi havia una partida de coses així; sa *Societat Arqueològica Luliana*, que fa més de trenta anys que existeix, no s'aturà mai de replegar coses antigues, de ses esglésies i d'altres vents. Idò bé, el Bisbe Campins conseguí aplegar tot lo de la Seu i lo de *s'Arqueològica Lulian*. i llavò altres coses d'altres esglésies; i una senyora francesa que està a Sta Maria, la Sra. Comtessa de Ségner, que tenia tot un tresor d'objectes artístics de diferents procedencies, va oferir an el Bisbe tot aquest tresor i n'omplí tres sales del Museu. Tot això fa una suma quantiosíssima, i això contitueix es *Museu Arqueològic Diocesà*, que després de mort el Bisbe seguirem treballant hi per ordenar-lo i enllestir-lo; e hi han posada una *Junta de Patronat* per que se'n cuít, segons ei pla del Bisbe mort; i estarà ubert cada dia de onze a una per que tothom el puga anar a veure. S'autoritat Esglesiàstica convida a dur-hi coses de mèrit artístic o històric per que tot-hom les puga veure, conservant, això sí, es que les hi haja duites sa propietat. Si es mallorquins volen, aqueix Museu pot arribar a esser una cosa notabilíssima.

Dimegres, idò, fonc s'inauguració. Hi assistiren lo Rdm. Sr. Bisbe de Lleida, l'Exm. Sr. Governador Civil, el Sr. Bal·le de Ciutat i tot lo més granat de la capital. Mn. Francesc Esteve, Secretari de la Jnnta de Patronat, lletgí una Memaria que espinzellà lo que és aquest *Museu*, ets elements de que s'compón i es seu funcionament. L'illm. Sr. Vicari Capítular tirà un discurs sobre s'alta significació de dit *Museu*, sa seua virtualitat i trascendencia per sa vida de l'Església i lo que se proposava el Bisbe Campins fundant-lo i fent tants de sacrificis per que anàs endevant, teixint el Vicari Capítular una corona d'alabanses an aquell gran Bisbe, que tantes i tantes se'n mereix per la partida de grans coses que dugué a terme durant es setze anys des seu Pontificat; i acabà l'illm. Sr. Vicari Capítular convidant tot Mallorca per anar a veure El *Museu* i per dur-hi coses bones per fer-lo créixer tot lo possible a fi de que arrib a esser una cosa notabilíssima, una meravella més de Mallorca.

Mestre Antoni Llampina (1)

An aquell temps que ets animals parlaven... com ses roques ara, e-hi hagué a Sineu un escolà que li deien Mestre Antoni Llampina, més viu que una centella, més polissardo que un gat negre, que taiava un cabei a l'aire i massa afectat de fer farses a qualsevol que's posava a tir.

Un dia repara una doneta que estava agenoiada davant s'altar de St. An-

(1) La me contaren Mn. Juan Ferriol Na Magdalena Pons *des Corter*, de Sineu.

